

Stokholmas un Upsalas mācītāja Kārļa Žola ceļavārdi šai nedēļai

21. decembrī

Ir Ziemas Saulgrieži. Pagrieziens prom no tumsas.

Visās lietās un norisēs laikam ir tā, ka patiesss pagrieziens, virziena maiņa var notikt tikai tad, kad ir sasniegts dziļākais, tālākais iespējamais punkts, par kuru tālāk, zemāk vairs nevar tikt. Bet, varbūt, lai notiktu patiesss pagrieziens, man jāiet vēl kādās dziļākās tumsās?

Jā, Saulgrieži notiek, būs Ziemassvētki, domāsim par Kristus dzimšanu, tomēr nekas patiesi nemainīsies cilvēka būtībā no abstraktām domām, ārējiem atgādinājumiem, ja nebūs sastapta un atzīta arī tumsa. Kristus dzimst naktī, tumšākajā gada laikā. Tie nav tikai vārdi, tā nav tikai tradīcija. Vai Tevī un manī šī piedzimšana notiks, ja nebūs pieredzēta nakts un tumšākais laiks – gadā, dzīvē?

Šis decembris, šķiet, ir tumšāks nekā citus gadus. Šķiet, arī pasaulē vispār. Tam ir vairāki iemesli. Varbūt, vienkārši, šajā gadā dažādu impulsu dēļ patiesāk, dziļāk apjaušam tumsas konfliktu ar gaismu, vai arī gluži pretēji – apjaušam to, ka viss ir Viens, un, ka Gaisma nav iespējama bez Tumsas?

Notiek dzimšanas process – cerams, ne ārpus manis un Tevis, bet Tavā un manā iekšienē. Arī miršana ir dzimšana, jo neviena dzimšana nav iespējama bez pieredzes par Nāvi.

Arī es esmu vienots gan ar Dzimšanu, gan Nāvi, gan ar Gaismu, gan ar Tumsu. Lai piedzimtu, uzdīgtu sēkla, tai ir jāiegrimst zemes tumsā. Tu un es, mēs esam radušies vienībā ar tumsu un tikai tā esam varējuši iznākt gaismā.

Dievišķais Vārds uzrunā kaut ko vairāk ka tikai maņas. Tas skan klusumā. Tas ir mans vadītājs tumsā.

Te ir Tava un mana daļa, Tavs un mans uzdevums, Tava un mana svētība, Tavi un mani Saulgrieži, Ziemassvētki, Kristus bērna dzimšana.

Es centīšos atrast patieso gaismas sēklu sevī, kas neizbēgami ir vienota ar tumsu manī. Šī sēkla ies no tumsas uz gaismu. Tie būs Saulgrieži, Ziemassvētki, Kristus bērna dzimšana.